

Pan Zdeněk Havlíček se narodil 22. srpna 1953 ve Šternberku. Jako malý vyrůstal v Uničově se svojí sestrou Marií, odkud pocházeli rodiče.

Odchodil si devět let na základní škole a následně pokračoval na střední školu. Už od mala chtěl být umělecký kovář, ale v okolí žádná taková škola nebyla, proto se rozhodl jít na tesaře. Po vyučení tesaře se hlásil na lidovou školu umění, která byla zaměřena na malířské písmo, grafiku. Na této škole také často malovali obrazy, jeden z obrazů pana Havlíčka byl vybrán a poslán na výstavu do Prahy odkud se dostal až do Francie.

Roku 1972, kdy mu bylo 19 let nastupuje na vojnu, kde se dostal k pohraniční strážci a byl přidělen jako psovod. Jeho úkolem bylo hlídat hranice, aby se do Česka nedostali diverzanti. Ale v té době spíše než diverzanti utíkali lidé na západ a stráž je měla zadržet. Pan Havlíček naštěstí nikoho takového zadržet nemusel a období vojny měl klidné.

Po vojně nastoupil do zaměstnání k dřevařským závodům v Uničově a v té době měl možnost se podílet na opravě střechy kostela. Ale postavení 60metrového lešení bylo velmi nákladné a převyšoval rozpočet, proto přišel pan Havlíček s návrhem, aby se lešení postavilo teprve od oken pod střechou. Jeho nápad a znalosti umožnili značnou úsporu času a finančních prostředků.

Od roku 1980 žil pan Havlíček ve šťastném manželství s jeho manželkou Helenou Havlíčkovou se kterou má 2 děti, staršího syna Romana a mladší dceru Janu.

Rok 1989 – rok, který změnil život všem lidem a panu Havlíčkovi také, umožnil více svobodný život a proto toho využil, ovšem ne přímo pro sebe! O 4 roky později totiž pomáhal své manželce rozjet podnikání kterého se sám vzdal, protože někdo se musel postarat o rodinu a oba dva podnikat nemohli. Využil svých tesařských zkušeností a vybudoval manželce obchod, který se v té době rovnal obchůdkům v Praze.

Pracovně se dostal v roce 1998 i do Jugoslávie, kde probíhala občanská válka. Jeho úkolem bylo pomoci vybudovat školu pro děti, dovezli všechny pomůcky, které pro rozvoj ve škole potřebovali

a pomohli lidem v nouzi. I přes to, že v té době už byla situace více klidná, viděl tu bídu a lidi bojující o život, vypěstoval si úctu ke svému životu a vděčnost za spokojený a klidný život.

Další dobré skutky jako v Jugoslávii udělal také roku 1993 při pomoci v Troubkách, kdy bylo po obrovských povodních potřeba vybudovat bydlení pro lidi, kteří o domov přišli.

V současné době je pan Havlíček v důchodu, stále se ale věnuje sportu, a to tenisu, který měl odjakživa rád a věnoval se mu aktivně i v mládí. Nyní své zkušenosti a dovednosti předává dál jako trenér mladých tenistů.

Stále využívá své tesařsky nadané ruce a vyrábí ze dřeva krásné věci pro jeho vlastní potřebu či potřebu blízkých.

Největším snem pana Havlíčka bylo ztroskotat na pustém ostrově a tam třeba tak rok pobýt. Chtěl zjistit, zda by byl schopný využít své znalosti a dovednosti, které se v průběhu života naučil. A protože neztroskotal, tak se pokoušel svému snu jít naproti a přihlásil se do reality show Survivor. Jaké bylo pro něj překvapení, když byl pozván na casting a přiblížil se tak ke svému snu. Ale bohužel tam se štěstí zastavilo a nebyl vybrán mezi účinkující.